

ÎNCHEIERE

24 octombrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul:
Judecătorii:

Svetlana Filincova
Dumitru Visternicean
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de Vladimir Lomonos,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Denis Socolnic
împotriva lui Vladimir Lomonos și Societatea cu Răspundere Limitată „Garant Sec”
privind încasarea datoriei în ordine de regres și cheltuielile de judecată,

împotriva deciziei din 19 iunie 2018 a Curții de Apel Chișinău prin care s-a respins
apelul declarat de Vladimir Lomonos și s-a menținut hotărârea din 8 septembrie 2017 a
Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani,

c o n s t a t ă :

La 28 octombrie 2016, Denis Socolnic a depus cerere de chemare în judecată
împotriva lui Vladimir Lomonos și Societatea cu Răspundere Limitată „Garant Sec”
privind încasarea datoriei în ordine de regres și cheltuielile de judecată.

În motivarea acțiunii indicat că, prin hotărârea din 20 mai 2014 a Judecătoriei
Buiucani, mun. Chișinău s-a admis integral acțiunea Băncii Comerciale „Mobiasbancă-
Groupe Societe Generale” și s-a dispus încasarea în mod solidar de la Societatea cu
Răspundere Limitată „Garant Sec”, Vladimir Lomonos și Denis Socolnic restanța la
rambursarea împrumutului acordat în sumă de 141 446,01 lei și 4 243,38 de lei taxa de
stat.

La 23 septembrie 2014, Banca Comercială „Mobiasbancă-Groupe Societe
Generale”, în calitate de creditor a prezentat spre executarea titlul executoriu întru
intentarea procedurii de executare silită.

În cadrul procedurii de executare, de la Denis Socolnic s-a încasat integral în
folosul Băncii Comerciale „Mobiasbancă-Groupe Societe Generale” prejudiciul în
mărime de 145 689,39 de lei.

A menționat că, a executat integral obligația în calitate de debitor solidar, fapt
confirmat prin încheierea din 19 mai 2015, prin care s-au anulat măsurile de asigurare a
executării.

A considerat că, în temeiul art. 544 Cod civil, urmează a fi dispusă încasarea în
beneficiul său de la Vladimir Lomonos și Societatea cu Răspundere Limitată „Garant
Sec”, în ordine de regres datorita în sumă de 97 126,26 de lei.

A solicitat Denis Socolnic admiterea acțiunii, încasarea în mod solidar de la Vladimir Lomonos și Societatea cu Răspundere Limitată „Garant Sec” datoria în ordine de regres în sumă de 97 126,26 de lei, 5 000 de lei cheltuieli de asistență juridică și 2 913,78 lei taxa de stat.

Prin hotărârea din 8 septembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, s-a admis acțiunea înaintată de Denis Socolnic, s-a încasat în mod solidar de la Vladimir Lomonos și Societatea cu Răspundere Limitată „Garant Sec” în beneficiul lui Denis Socolnic datoria în ordine de regres în sumă de 97 126,26 de lei, 5 000 de lei cheltuieli de asistență juridică și 2 913,78 de lei taxa de stat.

Prind decizia din 19 iunie 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de Vladimir Lomonos și s-a menținut hotărârea din 8 septembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani.

La 30 iulie 2018, Vladimir Lomonos a depus cerere de recurs împotriva deciziei din 19 iunie 2018 a Curții de Apel Chișinău.

În motivarea cererii de recurs a indicat că, instanța de apel a interpretat și aplicat eronat depozitiile art. 544 Cod civil.

A indicat că, instanța de fond și cea de apel nu au ținut cont că, conform contractului de fidejusiune, calitatea de fidejutor a obligațiilor asumate de Societatea cu Răspundere Limitată „Garant Sec” o au două persoane fizice, Denis Socolnic și Vladimir Lomonos.

A considerat că, Denis Socolnic a executat obligațiunea sa de fidejutor și are dreptul de regres doar față de Vladimir Lomonos. Obligațiunea executată urmează a fi divizată doar în două părți, între fidejutori.

A menționat că, cheltuielile de asistență juridică în mărime de 5 000 de lei sunt exagerate și nu sunt necesare. Potrivit recomandării Uniunii Avocaților din Republica Moldova, cheltuielile de asistență juridică în mărime rezonabilă constituie suma de 2 500 de lei.

A solicitat Vladimir Lomonos trimiterea cauzei la rejudecare în instanța de insolvabilitate competentă sau modificarea hotărârii instanței de fond prin care să fie dispusă încasarea de la Vladimir Lomonos în beneficiul lui Denis Socolnic datoria în sumă de 72 844 de lei, 2 500 de lei cheltuieli de asistență juridică și 2 913,78 de lei taxa de stat.

Examinând admisibilitatea recursului declarat de Vladimir Lomonos, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează următoarele.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

La 7 septembrie 2018, Curtea Supremă de Justiție a expedit în adresa intimaților copia cererii de recurs cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței.

Însă, intimații nu au depus referință prin care să-și expună opinia asupra motivelor invocate în recursul declarat de Vladimir Lomonos.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, examinând temeiurile invocate în cererea de recurs declarată de Vladimir Lomonos, în raport cu materialele cauzei civile, consideră că acesta este inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 431 alin. (2) din Codul de procedură civilă, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Din actele cauzei se constată că, decizia din 19 iunie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost expediată în adresa participanților la proces la data de 17 iulie 2018 (f.d.116). Astfel, recursul declarat de Vladimir Lomonos la data de 30 iulie 2018, este în termen.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sânt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată că, argumentele invocate de Vladimir Lomonos în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Dezacordul lui Vladimir Lomonos cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a, Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII din Codul de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432. Completul reține că, reieșind din prevederile art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelor încălcări esențiale sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

La caz, criticile invocate de recurent nu pot duce la admisibilitatea recursului, or, acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 din Codul de procedură civilă, în condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel.

Abordarea recurentului evidențiază în mod clar dezacordul acestuia cu soluția dată de instanța de apel, iar argumentele recursului nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune declararea acestuia ca fiind admisibil.

Prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs declarată de Vladimir Lomonos.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa a constatat că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85).

Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

În conformitate cu art. 270, art. 431 alin. (1) și (2), art. 433 lit. a) și c), art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Vladimir Lomonos, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Dumitru Visternicean

Nicolae Craiu